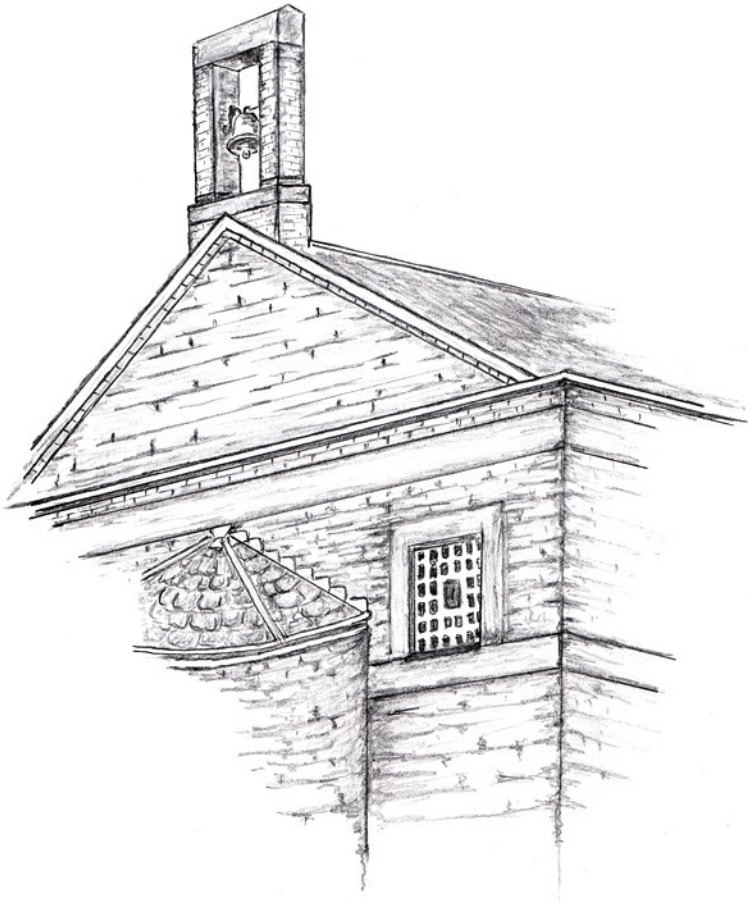

DOBBER

Berichten uit de Doopsgezinde
Gemeente van Purmerend

Jaargang 33 Nummer 02 juni/juli/aug. 2021

Colofon

“Dobber” is een uitgave van de Doopsgezinde Gemeente Purmerend en verschijnt minimaal 6x per jaar, rond de 1e zaterdag van de maand. De maanden jan./feb. en juli/aug. zijn meestal gecombineerde nummers. Bijdrage “Dobber”: € 7,50 per jaar. (bank/giro zie boekhouder)
Copy: voor iedere 15e van de maand.

Vermaning: Julianastraat 7, 1441 EN Purmerend,
www.doopsgezindpurmerend.nl.
dgpurmerend@gmail.com

Voorganger: Vacant

Organist:: Vacant

Koster: Fam. J. Hoekstra, Botterstraat 33,
1443 ET Purmerend. Tel. 0299 479983

Boekhouder: W.J. Ernsting (zie secretaris)
IBAN: NL40INGB0001618909, (t.n.v. Doopsgez.
Gem. Purmerend)

Zusterkring: Iedere 3e woensdag van de maand (Vermaning)

Verhuur: W.J. Ernsting (zie secretaris)

Redactie: Mw. E. Ernsting-van Eeden, Purmerenderweg 136,
1461 DL Z.O. Beemster, Tel. 0299 434369
Email: eeve61bij@gmail.com

Bezorging: Claire Scherpenhuysen, tel. 0299 429627

Kerkenraad

Voorzitter: Dhr. G. Lankelma, Neckerweg 72, 1461 LG
Z.O.Beemster

Secretaris: Dhr. W.J. Ernsting, per adres Redactie

Lid: Mw. Y. Puymbroeck-Stuurman
Landauerstraat 14, 1445 PK Purmerend

Lid: Mw. C. Scherpenhuysen, Asterstraat 4,
1441 JA Purmerend, Tel. 0299 429627

Lid: Mw. E.C. Ernsting, M.L.Kingweg 93,
1444 EB Purmerend, Tel. 0299 420536

Van de redactie

Het is begin juli dat ik dit stukje schrijf. Na een fris en vochtig voorjaar hebben we een mooie juni maand gehad. Dit heeft er voor gezorgd dat de bijen toch nog wat honing hebben kunnen halen en later rijpen. Nu is het afwachten wat de zomer ons verder brengt.

Het lijkt er op dat mijn plan waar ik bijna 10 jaar geleden een zaadje voor te kiemen heb gelegd, nu zover uitgegroeid is dat ik het deze zomer ga uitvoeren. Wat het is, in de volgende Dobber leest u daar vast meer over ...

Ik heb weer een aantal artikelen voor u verzameld die volgens mij het lezen waard zijn. Aan het eind van de zomer zal er nog één Dobber special, hopelijk de laatste, verschijnen.

Heeft u iets beleefd of komt u een mooie tekst of een mooi gedicht tegen (of heeft u zelf iets geschreven), laat het mij weten of stuur het naar het redactieadres (eeve61bij@gmail.com).

Veel leesplezier, een mooie zomertijd en ik hoop tot snel,
Erica

Activiteiten

18 juli 2021	10.00 uur	H. Wouenaar
1 aug. 2021	10.00 uur	W. Michels
15 aug. 2021	10.00 uur	M. Visschers-Woestenburg
5 sept. 2021	10.00 uur	J. Kubacki
19 sept. 2021	10.00 uur	M. Visschers-Woestenburg
3 okt. 2021	10.00 uur	J. Klanderman
17 okt. 2021	10.00 uur	L. Baars
31 okt. 2021		Ledenvergadering
7 nov. 2021	10.00 uur	J. Kubacki
21 nov. 2021	10.00 uur	M. Visschers-Woestenburg

Vanuit de kerkenraad ...

Begin juni hebben we een kerkenraadsvergadering gehad waarbij we in de kerk bij elkaar zijn gekomen. We hebben o.a. de start van de diensten half mei geëvalueerd, maar ook een datum geprikt voor een ledenvergadering. Deze zal plaats vinden (als corona dat toelaat) op zondagochtend 31 oktober a.s. In de Dobber die in het najaar verschijnt leest u daar meer over.

Vanaf de vorige dienst, half juni, mag er weer gezongen worden tijdens de dienst (niet uit volle borst, maar dat is toch niet onze sterkste kant). Het idee is om vanaf september weer koffie te drinken na de dienst.

Het zoeken naar een organist die regelmatig (maximaal 2x per maand) bij ons de dienst wil begeleiden heeft Erica weer opgestart. Voor de zondagen 1 en 15 augustus zij een organist bereid gevonden de dienst te begeleiden (dhr. P. van Voorst). Hij kan het echter niet structureel doen. Heeft u een idee van iemand die de dienst structureel zou willen begeleiden op het orgel, laat hem of haar contact met Erica opnemen (06 27858542) of geef de naam en het telefoonnummer aan haar door. Dan zal zij contact opnemen met diegene.

Wilt u ook meedenken en eens een vergadering bijwonen, meld u dan aan bij dgpurmerend@gmail.com

Willem Jan

Het mosterd zaadje

Wie kent de gelijkenis niet over het mosterd zaadje dat onder de moeilijkste omstandigheden uit groeide tot een grote mosterd boom. Een mooi verhaal over hoe uit iets kleins iets groots kan voortkomen. Maar ik heb het altijd een vreemde gelijkenis gevonden.

Er wordt verteld dat dit het kleinste zaadje zou zijn. Dit is niet zo, er zijn veel kleinere zaden, sommigen zijn zelfs zo klein dat ze met het blote oog niet eens te zien zijn. Hierdoor kunnen ze extra ver met de wind verspreid worden. Met de wind mee gevoerd worden kan het mosterd zaadje zeker niet. Mosterd planten worden ongeveer 1 meter hoog en zijn 1 jarig, het worden dus ook zeker geen bomen.

In mijn ogen zou een beter zaadje die van een appel kunnen zijn. Meestal wordt hiervan het klokhuis met pitten en al weggegooid. Maar denk eens aan wat de bijen met de appelbloesem hebben gedaan, van welke appelboom kwamen zij vandaan?

Misschien groeit uit dit pitje wel een heel bijzonder appelboom met unieke eigenschappen die nog niet eerder voorkwamen en ontstaat er een nieuwe hele lekkere appel. Je zult wel geduld moeten hebben, het duurt jaren voor dat uit een appelpit een boom is gegroeid. Maar deze boom wordt, mits goed verzorgd makkelijk 100 jaar oud. Wat ik hier mee wil zeggen: Uit iets wat eigenlijk geen waarde meer heeft kan altijd nog iets heel moois voort komen.

Het zelfde geld eigenlijk ook voor mensen. We zijn heel gauw geneigd mensen te beoordelen op hun afkomst of waar ze vandaan komen, zonder verder te kijken wat het echt voor mensen zijn. Want je kan nu eenmaal niet van buiten zien hoe iemand echt is, net zo als je van een appelpit niet kunt zien wat voor appelboom hij zou kunnen voort brengen. Uiteraard wil ik met dit verhaaltje niets afdoen aan het verhaal uit de Bijbel over het mosterdzaadje.

Jan Meine

STOP MET PESTEN

Zo'n vier jaar geleden liep dorpsgenootje Marieke met schrammen op haar armen en een betraand gezicht mijn huiskamer binnen. Een stel achtstegroepers met wie ze ooit in de zandbak speelde en op zwemles zat, had haar na schooltijd met afgewaaide takken en woorden geslagen.

'Kijk, moet je zien, mijn armen zitten er helemaal onder,' zei ze toen ze naast me kwam zitten.

'Nou zeg, ik zie het. En weet je waarom ze dit deden?'

'Het is begonnen nadat ik de voorleeswedstrijd op school had gewonnen en zei dat ik het fantastisch vond dat ik door mocht naar de regionale ronde. Sindsdien zeiden ze om de haverklap: denk maar niet dat jij fantastisch bent Marieke en dat jij wint.'

'Wat erg, en weten papa en mama hiervan?'

Ze schudde heel hard van nee. 'Zij hebben genoeg aan zichzelf.'

'En de juf op school?'

Marieke keek weg en herhaalde wat de juf op school zojuist tegen haar had gezegd: 'Ik was er niet bij, dus weet ik niet of het waar is.'

We praatten er net zolang over door totdat Marieke kalmeerde en kwamen er later nog een paar keer op terug.

Op een druilerige woensdagmiddag vertrouwde ze me toe dat ze haar klasgenoten tot haar spijt voor domme ezels had uitgescholden. 's

Nachts had ze naar het plafond liggen staren en met God gepraat en ineens een idee gekregen: ze ging in groep acht een spreekbeurt over pesten houden.

Een tikkeltje nerveus stond ze, vlak voordat het de week erop zover was, voorin het lokaal met haar I-pad open op tafel. Ze was bijna net zo lang als haar juf, keek van haar naar haar klasgenoten en zei: ‘Ik kromp elke keer ineem door jullie opmerkingen, en durfde bijna niet meer naar school, maar ik heb ook nagedacht, ik had beter niets terug kunnen zeggen.’ Ze wachtte even en zei: ‘Eén woord kan je maken of breken. Stop met pesten.’ Terwijl ze haar juf net iets langer aankeek, vervolgde ze: ‘En neem elkaar altijd serieus.’

Christine van Reeuwijk

VAKANTIE

Het is vakantie! Zondag zei de moeder van de kindernevendienst: ‘Vandaag gaan we naar buiten! We gaan iets bijzonders zoeken!’ Ze gaf elk kind een doosje. Toen liepen ze de kerk uit, de straat uit, richting park. Toen de kinderen terugkwamen, hielden ze hun doosje vast als een kostbare schat. Ze schreven er met mooie letters op wat erin zat.

De dominee hield een preek over de vakantie. ‘Het is belangrijk om rust te nemen, want in de stilte kun je God horen!’ zei hij. Intussen snuffelden de muizen aan de doosjes. ‘Er zitten vast snóépjes in!’ fluisterden ze. Maar ik, Kikker, kon wél lezen: ‘STILTE, staat erop. Op elk doosje!’

‘Zit dát erin?’ riep de brutaalste muis. ‘Dat wil ik horen. Toe, help eens even!’

‘Niet doen!’, riep ik nog, maar zijn vriendje duwde het dekseltje omhoog, de muis kroop erin en de deksel viel dicht. We hoorden de muis niet meer.

Toen kwamen de kinderen hun doosjes halen, om aan de mensen te laten zien wat ze van buiten hadden meegebracht.

‘Dus jullie hebben STILTE gevonden in het park?’ riep de dominee. ‘Laat eens horen?’ De hele kerk werd muisstil. De dominee deed een van de doosjes open en schrok! Want uit dat doosje floepte de muis! Nou... stil was het toen niet meer.

En ’s avonds verzuchtte de muis: ‘Toch was het in dat doosje héérlijk stil. Het voelt alsof ik een week op vakantie ben geweest...’

STIL

In mijn vakantie wou ik het stil,

dus ging ik naar de duinen.

Maar meeuwen krijsten hoog en schrill,

de wind floot door de kruinen.

Toen ging ik naar de oceaan,

en dook naar de stille diepte.

Maar snel moest ik weer naar boven gaan:

mijn zuurstofmeter piepte!

Toen klom ik op een hoge berg

waar je enkel de wind kan horen.

Maar de onrust was nog even erg.

Het lawaai zat ín mijn oren.

Daar woonde een monnik, oud en wijs.

Hij zei: ‘Kom even binnen.

Je zoekt te ver, ga terug naar huis,

laat de stilte daar beginnen.’

VAN HEERENVEEN NAAR MEKKA

Terwijl dit jaar opnieuw door corona een kleinere groep gelovigen in Mekka is, denk ik aan Achmet en Zekiye Düzgün. Eind 1999 zaten ze als vluchtelingen met hun jonge kinderen in het spoorwegtunneltje in Heerenveen. Na lang sparen verrasten de kinderen hun ouders vorig jaar met een bedevaart naar Mekka. Verwonderd zie en hoor ik hoe Achmet en Zekiye in Mekka zijn bevrijd en denk terug aan hun komst in Nederland. Omrop Fryslân belde mij en na ruggenspraak met INLIA, de kerkelijke vluchtelingorganisatie, hebben we het gezin uit het tunneltje gehaald.

Dankzij media-aandacht gaven veel mensen en kerken financiële en praktische hulp. Na een stroperige procedure van 15 jaar onzekerheid zijn ze legale inwoners van Nederland.

En nu werd hun droom waar.

Thuis heeft Zekiye haar witte bedevaarskleding nog aan. Dat doet ze voortaan elk jaar rond het Offerfeest. ‘Dan ervaart je de onderlinge verbondenheid met mensen wereldwijd’, vertelt ze. Zekiye en Achmet hebben in Mekka gebeden voor hun kinderen en voor alle mensen die hen vroeger hebben geholpen. Tranen van ontroering blinken in hun ogen. ‘Het voelt als goud, eigenlijk te mooi voor woorden dat we zelf de Zwarte Ka’aba in Mekka hebben gezien’, zegt Zekiye. De Hemelse Tuin in Medina waar Mohammed is begraven is zo mooi, je ruikt hemelse geuren. Verrast hoor ik Achmet enthousiast vertellen. Dat is nieuw. Want als een zombie lukte het hem niet de vreselijke ervaringen achter zich te laten die zijn geest kwelden. Beide gezichten waren altijd diep gegroefd en hun ogen dof. En nu vertellen ze met een gouden glans in hun ogen dat ze zijn bevrijd van diepe angsten en nachtmerries. Zekiye en Achmet zien er tien jaar jonger uit.

Ze hebben Zemzem, heilig water, meegenomen uit Mekka. Bij Zemzem hoort het verhaal wat in de Tenach, Bijbel en Koran staat. *Toen Hagar met haar baby Ismaël naar de woestijn was gevlucht, kon zijn moeder nergens water vinden. Er weldde water op in een oude bron, waar nu de bron ‘Lachai Roï is: ‘Hij die mij gezien heeft’.* Het heilige water komt uit deze bron. Eerbieding drinken ze het heilige water.

Achmet reikt het mij aan en knikt blij wanneer ik een slokje neem. Samen verzuchten ze: ‘Ishallah, Gods zegen voor jou’.

Als bevrijde en herboren mensen zijn ze teruggekomen. En dat is nog steeds zo. Wonderlijk maar waar. Ze zijn nu ‘Haci’ = zij die het hebben gezien en ervaren. Met de handen omhoog geheven zegt Zekiye: ‘Dat gevoel trekt met mij mee als een gouden glans, ik hoop in mijn hele verdere leven’. Achmet knikt stralend.

Corry Nicolay is predikant kleurrijke communicatie in Friesland

STOP MET PESTEN

Zo’n vier jaar geleden liep dorpsgenootje Marieke met schrammen op haar armen en een betraand gezicht mijn huiskamer binnen. Een stel achtstegroepers met wie ze ooit in de zandbak speelde en op zwemles zat, had haar na schooltijd met afgewaaid takken en woorden geslagen.

‘Kijk, moet je zien, mijn armen zitten er helemaal onder,’ zei ze toen ze naast me kwam zitten.

‘Nou zeg, ik zie het. En weet je waarom ze dit deden?’

‘Het is begonnen nadat ik de voorleeswedstrijd op school had gewonnen en zei dat ik het fantastisch vond dat ik door mocht naar de regionale ronde. Sindsdien zeiden ze om de haverklap: denk maar niet dat jij fantastisch bent Marieke en dat jij wint.’

‘Wat erg, en weten papa en mama hiervan?’

Ze schudde heel hard van nee. ‘Zij hebben genoeg aan zichzelf.’

‘En de juf op school?’

Marieke keek weg en herhaalde wat de juf op school zojuist tegen haar had gezegd: ‘Ik was er niet bij, dus weet ik niet of het waar is.’

We praatten er net zolang over door totdat Marieke kalmeerde en kwamen er later nog een paar keer op terug.

Op een druilerige woensdagmiddag vertrouwde ze me toe dat ze haar klasgenoten tot haar spijt voor domme ezels had uitgescholden. ’s

Nachts had ze naar het plafond liggen staren en met God gepraat en ineens een idee gekregen: ze ging in groep acht een spreekbeurt over pesten houden.

Een tikkeltje nerveus stond ze, vlak voordat het de week erop zover was, voorin het lokaal met haar I-pad open op tafel. Ze was bijna net zo lang als haar juf, keek van haar naar haar klasgenoten en zei: ‘Ik kromp elke keer ineens door jullie opmerkingen, en durfde bijna niet meer naar school, maar ik heb ook nagedacht, ik had beter niets terug kunnen zeggen.’ Ze wachtte even en zei: ‘Eén woord kan je maken of breken. Stop met pesten.’ Terwijl ze haar juf net iets langer aankeek, vervolgde ze: ‘En neem elkaar altijd serieus.’ *Christine van Reeuwijk*

ENJOY THE MOMENT

Laat het leven even stilstaan
ik zit hier gewoon
en geniet
al is het maar voor
deze ene enkele simpele
minuut
Oeke Kruythof

NIEUWE LIEFDE

‘Koken kun je als de beste, voor groene vingers kun je bij mijn moeder terecht en de liefde daarvoor moet je je hart volgen,’ zei Mirjam toen ze terminaal ziek was en met Rutger over een leven na haar dood begon. Rutger wilde er niets over horen, maar Mirjam ging alweer verder. ‘En als je ooit weer een nieuwe partner krijgt, laat de mensen dan kletsen of het te snel is of niet, maar vertel het wel meteen aan mijn ouders, het zou pijnlijk zijn als ze het via-via moeten horen.’

Rutger miste Mirjam zeer, laat staan dat hij aan een ander kon denken, maar een jaar na haar overlijden, gebeurde wat hij nooit had kunnen vermoeden. Hij zat nu de terrassen weer open waren en ze de lokale ondernemers wilden steunen met een groepje van de kerk het programma van de startzondag aan een tafeltje voor te bereiden. Terwijl hij het thema ‘Van U is de toekomst’ met de pianiste besprak, kreeg hij warme gevoelens voor haar.

Totaal in de war was Rutger die avond naar huis gegaan en had hij dagenlang rondjes door zijn nieuwbouwwijk gelopen en weken later toen zijn liefde royaal beantwoord werd, repeteerde hij eindeloos hoe hij dit nieuws aan zijn schoonouders moest vertellen.

De zondag erop ging Rutger na de kerkdienst bij zijn schoonouders op de koffie en begon hij eerst over zijn groene plant in de vensterbank, die je niet te veel en niet te weinig water moest geven, dat was zoals zijn schoonmoeder altijd zei een kwestie van aanvoelen. En toen ze hem met haar blauwgrijze ogen onderzoekend aankeek, was hij misschien nog wel nerveuzer dan toen hij als achttienjarige voor het eerst bij Mirjam thuis mee at en net zo kleurde als de bietjes op zijn bord.

Zijn schoonmoeder nam een slok van haar koffie, wisselde een blik met haar man en zei zodra Rutgers hoge woord eruit was: ‘Wat zijn we ondanks alle gemis blij voor je, Mirjam en jij hebben elkaar jarenlang zoveel liefde gegeven, dat mag jij nu rijkelijk aan je nieuwe vriendin doorgeven.’

Christine van Reeuwijk

DURF OP WEG TE GAAN

Tot het meest alledaagse in ons leven behoort de behoefte om op weg te gaan. Hoe bijzonder dat is besef je pas als je opgesloten zit, zoals in de afgelopen anderhalf jaar. Dan pas weet je dat het elke keer een groot geschenk is als je op pad kunt gaan en een nieuw begin kunt maken. In die zin zijn we geen bloemen of planten die bepaald worden door de plek waar zij vanaf het begin aan gebonden zijn. Nee, wij zoeken onze omgeving uit, we veranderen haar en gaan op weg. Wij ervaren dan steeds weer dat we pelgrims willen zijn. We kunnen niet meer doelloos ronddolen, we zijn wandelaars in het verhaal van ons leven en worden niet voor niets mensen van de weg genoemd. Want we zijn christenen. En die weten dat je kunt bloeien als mens:

Als je op weg durft te gaan en niet bang bent om met lege handen te staan

Als je jezelf kunt relativiseren en wilt leren van de ontmoeting met de ander

Als je als leerling van Christus zijn weg volgt, ook als je daar veel tegenstand ontmoet

Als je niet naar boven kijkt en afwacht in angst maar op zoek gaat naar tekens van liefde

Als je die liefde zoekt in voetstappen van allen die je dierbaar zijn, in leven en in dood

Als je ontdekt dat je geheeld wordt door de regen, de wind en de zon

Als je zo op stap gaat in het leven dan word je gevonden

Als je zo durft los te laten dan komt God naar je toe

Als je dit geschenk van genade mag ervaren begin je sterk en gezond aan een nieuw jaar

Als je zo met je geloofsgemeenschap op stap gaat, kan iedereen je vinden en laat je je ook vinden.

Deze wijze lessen las ik in een boekje van de jezuïet Karl Rahner. Hij schreef het al in 1960. Maar wijsheid voor een gezond kerkelijk en christelijk leven is van alle tijden

BIM-BAM luidt de noodklok

Al meer dan 50 jaar ondersteunt de BIMBAM vele kerkelijke en maatschappelijke en culturele organisaties in Purmerend.

Voor uw kerk betekent dit dat de BIMBAM een substantieel deel van de onderhoudskosten voor haar rekening neemt.

Het is bijna niet voor te stellen hoe die kosten zonder BIMBAM-ondersteuning gedekt kunnen worden.

Dank zij uw kledingbijdrage en de inzet van veel vrijwilligers vertrouwen wij erop ons werk nog vele jaren voort te kunnen zetten.

Echter.....het wordt steeds lastiger om voldoende vrijwilligers te vinden.

Vooral het aantal bakkenisten neemt de laatste tijd behoorlijk af. Dat komt door verhuizing, ziekte, maar vooral door de steeds ouder worden bakkenisten.

Dus hebben wij dringend behoefte aan aanvulling van ons bakkenistenbestand. Misschien wilt u – of iemand uit uw omgeving – eens nadenken om bakkenist te worden.

Het gaat om een paar keer per jaar gedurende een week, als chauffeur of bijrijder, de kledingcontainers te legen en de lading bij de fa. De Graaf in de Baansteede te lossen.

Zonder nieuwe bakkenisten kunnen we ons mooie werk niet meer uitvoeren, met alle consequenties van dien.

Dus hierbij onze noodkreet om ons te helpen. Voor aanmelding of meer informatie kunt u bellen naar nr. 06-55874645 of mailen naar secretaris@bim-bam.nl

Met vriendelijke groet,
namens het bestuur
Herre van de Waerd (voorzitter)

